

dovolání chce, neboť předpis ten výslovně předpokládá, by jednající byli v čase jednání, zde tedy manželé v čase rozluky čsl. státními příslušníky. Ale, když manželé v době té také v sovětském území bydlili, není tu ani důvodu bydliště, pak-li by toto ve sporné otázce v úvahu snad přijíti mohlo (§§34, 37 obč. zák.), příčiny k užití čsl. práva, a o nějakém jiném důvodu teprv nemůže býti řeči, zejména když i sňatek sám uzavřen na ruském území a manžel již v té době byl ruským státním příslušníkem. Rozloučení byli manželé, kteří byli příslušníky sovětského státu a také měli v jeho území bydliště, musí se tedy platnost rozluky posuzovati dle práva sovětského, to však odpadá, ježto platnost ta popřena nebyla a v řízení rozvodovém jakožto projednáním nezkoumá se tato otázka z úřední povinnosti, nýbrž jen na námitky strany. Ježto manželství platně rozloučené nelze rozváděti, bylo tak uznati, jak se stalo.

Čís. 7474.

Nárok na odškodnění podle první věty § 1300 obč. zák. předpokládá, že rada byla udělena na základě smlouvy.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1927, Rv I 1145/27.)

Žalující firma domáhala se na žalované zasilatelské firmě náhrady škody, ježto prý žalovaná firma udělila plnomocníku žalující za odměnu špatnou radu ohledně dopravy zboží, podle kteréžto rady se plnomocník zachoval, čímž žalující prý utrpěla škodu. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl mimo jiné v

d ů v o d e c h :

Minění stran, že právo žádati náhradu škody podle § 1300 obč. zák. zásadně nevyžaduje smluvní poměr mezi škůdcem a poškozeným, nelze schváliti v tomto rozsahu. Špatná rada zavazuje rádce k náhradě škody; kterou způsobil úmyslně tomu, komu poradil. Jinak podle § 1300 první věty obč. zák. ručí za nedopatření pouze znalec, který jest k udělení rady zavázán smluvně, a sluší slovům »za odměnu« rozuměti v ten způsob, že rada byla udělena na základě smlouvy, při čemž je nerozhodno, zda špatná rada dána byla po uzavření smlouvy, či před jejím uzavřením, ale vztahovala se na smlouvu, která potom o ní byla uzavřena.

Čís. 7475.

Bezelstnost nabyvatele věci stížené zástavním právem dlužno ohledně nevědomosti nabyvatele o zástavním právu chrániti v každém případě bez ohledu na způsoby nabytí vlastnictví vytčené v § 367 obč. zák.

Nepřípustnosti exekuce lze se domáhati žalobou podle § 37 ex. ř. i z důvodu, že zástavní právo zaniklo zapravením dluhu, třebaž exekuce nebyla zrušena a soudcovské zástavní právo dále trvá.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1927, Rv I 1151/27.)

Žalobce domáhal se na žalovaném vymáhajícím věřiteli, by bylo uznáno žalobcovo vlastnictví k movitostem exekučně zabaveným a by byla na ně exekuce zastavena. Žalovaný sice připustil, že žalobce nabyt vlastnictví k movitostem, avšak namítl, že jich žalobce nabyt v době, kdy byly již stíženy exekučním zástavním právem. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu s poukazem, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobce uplatnil dovolací důvody podle čis. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s. Spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud nedbal zjištěné okolnosti, že nabyt předmětů, v jichž příčině se domáhá žalobou zrušení exekuce (§ 37 ex. ř.), bezelstně, a že odvolací soud neuznal, že proti bezelstnému nabyvateli zabavené věci je žaloba podle § 466 obč. zák. vyloučena, pokud se týče, že neuznal, že každé dříve založené právo zástavní nebo jiné právo věcné zaniká, když nebylo nabyvateli při zcizení známo. Dále spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud nedbal jím tvrzené okolnosti, že soudcovské právo zástavní žalované firmy zaniklo zaplacením pohledávky, pro kterou ho bylo nabyto, a jest prý odvolací řízení neúplným, jelikož o této okolnosti nebyly provedeny nabízené důkazy.

Dovolacím vývodům nelze upřítí opodstatněnost. Není věcného práva tak absolutního, že by lpělo bezpodmínečně na věci, nehledíc k osobě, která nabyt vlastnictví věci. V případech § 367 obč. zák. přechází i vlastnické právo na nabyvatele věci, který jí nabyt od nevlastníka. Nelze tedy pro nabyvatele věci stížené zástavním právem použití § 367 obč. zák. omezenou měrou, nýbrž sluší klásti důraz na nabyvatelovu bezelstnost vzhledem k vědomosti pouze o zástavním právu, a jest chrániti tuto bezelstnost v každém případě, bez ohledu na způsoby nabytí vlastnictví v § 367 obč. zák. vytčené. Zákon poskytuje zástavnímu věřiteli dostatečnou ochranu právními předpisy o ruční zástavě, kterou může věřitel vzít do úschovy, po případě může své zástavní právo na věci vyznačiti a tím vyloučiti zánik zástavního práva převodem věci na nabyvatele, nevědoucího o jsoucnosti tohoto práva. Neučinil-li tak, ponechal-li věc bez dalšího vlastníku, tudíž svěřil-li mu věc obdobným způsobem, jako svěří vlastník svou věc podle § 367 obč. zák. třetí osobě, stihnou ho v případě zcizení věci tytéž následky, které stihají vlastníka zcizené věci osobou, které byla svěřena, bezelstnému nabyvateli. Pro

všeobecnou platnost zásady § 367 obč. zák. mluví okolnost, že zásady té bylo použito také v pozdějších zákonech, tak v čl. 74 směn. řádu, čl. 306 druhý odstavec obch. zák. a zejména, což hlavně dopadá v tomto případě — v §§ 254 a 259 ex. ř., jehož předpisy podle motivů (str. 211 a 212) mají za účel »aby tím na movitých věcech založená práva zástavní byla učiněna snadno rozeznatelnými a zjevnými, aby tímto způsobem vytvořena byla záruka jejich přiměřeného povšimnutí.« Mínil-li odvolací soud, že jím uváděné okolnosti, které snad potvrzují bezelstnost žalobcovu, nemohou nic měniti na okolnosti z exekučních spisů zjištěné, že podle exekučních spisů dosud trvá soudcovské právo zástavní žalované firmy, nelze tento právní názor schváliti. Spočívá tedy neúplnost odvolacího řízení především v tom, že se odvolací soud neobíral otázkou dovolatelovy bezelstnosti ve svrchu uvedeném směru a že v této příčině nebyla učiněna zjištění, neboť obrat: »které snad potvrzují bezelstnost žalobcovu« nemůže býti považován za bezpečné a spolehlivé zjištění. Dále je neúplnost odvolacího řízení právem spatřována dovolatelem v tom, že ani v řízení druhé stolice nebyly provedeny žalobcem nabízené důkazy, že zástavní právo žalované firmy zaniklo zaplacením pohledávky, pro kterou bylo nabyto.

Podle § 469 obč. zák. zaniká zástavní právo zapravením dluhu. Tomuto zániku nebyla by na překážku okolnost, že přes to exekuce nebyla zrušena a že soudcovské právo zástavní dále trvá, a nic nemůže brániti žalobci, by se také z tohoto důvodu nedomáhal žalobou podle § 37 ex. řádu bezúčinnosti exekuce chledně předmětů, jichž je vlastníkem. Dovolatel právem spatřuje v neprovedení důkazu o této okolnosti dovolací důvod podle čís. 2 § 503 c. ř. s.

Čís. 7476.

Žaloba podle § 35 ex. ř.

Skutečnostmi z doby po vzniku exekučního titulu, jimiž byl vymáhaný nárok zrušen nebo staven dlužno rozuměti skutečnosti, jež svým hmotněprávním účinkem působí zrušení nároku nebo které pouze splnění nároku a důsledkem toho i jeho uplatnění exekucí staví, nespadají sem však námitky povahy procesuální.

Žalobou podle § 35 ex. ř. lze uplatňovati námitky proti exekuci k vydobytí plnění ze smíru při rozvodu manželství od stolu a lože, z důvodu, že se manželé napotom dohodli na obnovení manželského spoluzítí a na tom, že má ohledně majetkových poměrů zůstatí při dřívějším stavu, jenž tu byl před smírem při rozvodu manželství od stolu a lože.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1927, Rv I 1558/27).

Na základě soudního smíru ze dne 11. července 1925 vedla žalovaná proti žalobci exekuci k vydobytí 10.000 Kč. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce zrušení exekuce, tvrdě, že dohodou ze dne 15. července 1925